

Bilag 5.

Dansk Kvindesamfunds
Hovedkontor.

Til det af Folketinget nedsatte Udvalg angaaende Forslag til Lov om statsanerkendte Sygekasser, fremsat i Folketinget 9. Oktbr. 1912.

Dansk Kvindesamfund, som i sin mangeaarige, landsomfattende Virksomhed har haft rig Lejlighed til at overbevise sig om, hvor haardt det tiltrænges, at der ydes den ubemidlede Barselkvinde en Støtte, som tillader hende at unde sig et Sengeleje af mindst 10 Dage efter Nedkomsten, havde ventet ved Sygekasse-lovens Revision at se dette for Hjem og Samfund lige vigtige Spørgsmaal taget op til Drøftelse, saa meget mere som den frivillige Sygeforsikrings rivende Udvikling her i Landet i de sidste Aar aabner Mulighed for at komme de daarligst stillede Barselkvinder til Hjælp ad denne Vej, der sikkert vil være fremkommeligere og mindre bekostelig end en særskilt Barselforsikrings.

Da der imidlertid hverken i Indenrigsministerens Forslag eller under dettes første Behandling i Folketinget har hævet sig Røster for at faa Barselhjælpen gjort obligatorisk indenfor Sygekasserne, har Dansk Kvindesamfund besluttet sig til at anmode det ærede Udvalg om at stille følgende Forslag til Ændring af Regeringsforslagets § 23:

„I Barseltilfælde skal Sygekassen yde det paagældende kvindelige Medlem en Hjælp af 2 Kr. pr. Dag, saa længe Sengelejet varer indtil 10 Dage efter Nedkomsten, medmindre hun er berettiget til Barselhjælp ifølge Lov af 11. April 1901 om Arbejde i Fabrikker og dermed ligestillede Virksomheder (§ 18). Efter de 10 Dages Forløb har hun ved tilstødende Sygdom Krav paa den sædvanlige Sygehjælp.“

Motivering: Da et Barselleje af 10 Dages Varighed selv under normale Forhold anses af Lægerne for absolut nødvendigt, og en Afbrydelse af et saadant Leje kan medføre Fare for Barselkvindens Liv og Helbred, mener vi, at Barsellejet bør betragtes som et Sygeleje, og det forekommer os derfor af paatrængende Nødvendighed, at der i Loven om statsanerkendte Sygekasser indføres Bestemmelser, som sikrer enhver sygeforsikret Barselkvinde den Hjælp, uden hvilken Lægens Paa-bud om et 10 Dages Sengeleje i mange Tilfælde faktisk vil være uden Betydning, eftersom vedkommende Kvinde tvinges til at afbryde Barsellejet, fordi hun enten ikke kan sikre sit Hjem den nødvendige Pasning eller ikke kan undvære sin Arbejdsfortjeneste.

Allerede Loven af 11. April 1901 om Arbejde i Fabrikker og dermed ligestillede Virksomheder indeholder i sin § 17 Bestemmelser, som anerkender Nødvendigheden af, at Barselkvinden under sig en tilstrækkelig Hvile efter Nedkomsten og indrømmer hende Adgang til Erstatning for det dermed forbundne Tab;